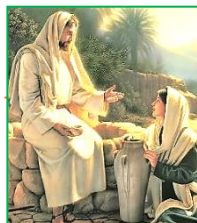

♦ E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pít i jiní ♦

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

♦ Farnost sv. Cyrila a Metoděje ♦

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života –

Jan 4,13-15

► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

Bratřejovský měsíčník č. 257

červenec 2024

Vychází od března 2003

e-mail: frch182@centrum.cz * 606172316 * internetové stránky Studánky: www.fon-bratrejov.wz.cz

5.7. sv. Cyril a Metoděj

Duchovní profil Cyrila a Metoděje

Máme-li krátce shrnout duchovní profil obou bratří, je třeba si povšimnout především nadchnutí, s nímž Cyril přistupoval ke spisům svatého Řehoře Naziánského, u něhož se naučil chápat význam jazyka při předávání Zjevení. Svatý Řehoř vyjádřil touhu, aby Kristus mluvil jeho prostřednictvím: *Jsem služebník Slova, kterému se proto dávám do služeb.* Cyril chtěl v této službě Řehoře napodobit a prosil tedy Krista, aby mluvil slovansky jeho prostřednictvím. Své překladatelské dílo uvádí touto slavnostní invokací: *Proto slyšte Slované: Slovo, od Boha přišlo, slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání*

Boha. Zdá se, že skutečně ještě několik let před tím, než kníže Rostislav požádal císaře Michaela III. o vyslání misionářů do své vlasti, začali Cyril a Metoděj spolu se skupinou učedníků vypracovávat plán, jak shrnout křesťanskou nauku víry do spisů ve slovanském jazyce. Vystala tehdy zřejmá potřeba nových liter, které by odpovídaly mluvenému jazyku. Tak vznikla hlaholská abeceda, která byla později upravena a dostala jméno cyrilice na počest svého inspirátora. Byla to rozhodující událost pro rozvoj slovanské civilizace jako takové. Cyril a Metoděj byli přesvědčeni, že jednotlivé národy nemohou pokládat Zjevení za plně přijaté, dokud je neuslyší ve svém jazyce a nebudou je číst v písmu své vlastní abecedy.

Cyriometodějská idea

Metodějovi patří zásluha za to, že dílo, kterého se spolu s bratrem ujali, nebylo vzápětí přerušeno. Zatímco Cyril, filosof, tíhnul ke kontemplaci, Metoděj byl veden spíše k či-

nnému životu. Díky tomu tak mohly být později položeny základy toho, co bychom mohli nazvat *cyrilometodějskou ideou*, která v různých historických obdobích provázela slovanské národy a inspirovala jejich kulturní, národní a náboženský rozvoj. Uznal to již papež Pius XI. v apoštolském listu *Quod Sanctum Cyrillum*, ve kterém nazývá oba bratry: *syny Východu, kteří jsou svou vlastní Byzantinci, rodem Řekové, posláním Římané a svými apoštolskými plody Slované* - AAS 19 /1927/ 93-96.

Dějinná role, kterou plnili, byla pak slavnostně potvrzena papežem Janem Pavlem II., který je apoštolským listem *Egregiae virtutis viri*, prohlásil vedle svatého Benedikta za spolupatrony Evropy - AAS 73 /1981/ 258-262. Cyril a Metoděj vskutku představují klasický příklad toho, co je dnes označováno výrazem *inkulturace*. Každý lid musí vpustit do své kultury zjevené poselství a vyjádřit jeho spásonosnou pravdu jazykem, který je mu vlastní. To předpokládá velmi náročnou *překladatelskou* práci, protože k tomu je zapotřebí nalézt výrazy, které vhodně předloží a neznehodnotí bohatství zjeveného Slova. Tito svatí bratři o tom zanechali svědectví natolik významné, že k němu církev ještě dnes přihlíží, aby odtud čerpala inspiraci a orientaci.

/ Benedikt XVI. na gen. audienci, nám. sv. Petra 2009

Umučena matka s dítětem 2 Mak 7, 20-31
čtení ze Starého zákon

Nadmíru je hodna obdivu a slavné památky jejich matka: v jediném dni viděla hynout sedm synů, ale snášela

to statečně, protože důvěřovala v Boha. Plna ušlechtilosti povzbuzovala každého z nich rodnou řečí a ženskou povahu zocelila mužským smýšlením. Řekla jim: *Nevím, jak jste se objevili v mém lůně, neobdařila jsem vás duchem a životem, neuspořádala jsem údy nikoho z vás. Proto Stvořitel vesmíru, který utváří vznik člověka, který dává původ všem bytostem, vám znovu ve svém milosrdenství dá ducha a život, když o sebe nebudete dbát z lásky k jeho zákonům.*

Antioch v domnění, že jím matka opovrhne, a s podezřením, že ho tupí, přemlouval zbylého nejmladšího syna nejen slovy, ale i přísahou se zavázal, že ho učiní bohatým a šťastným, když odpadne od otcovských zákonů, ano, že ho udělá svým přítelem a svěří mu vysoký úřad. Když tomu jinoch nevěnoval pozornost, dal král zavolat matku a domlouval jí, aby se stala jinochovi rádčyní k záchraně.

Po mnohých domluvách souhlasila, že svého syna přemluví. Naklonila se k němu a na výměch krutému tyranu takto promluvila rodnou řečí: *Synu smiluj se nade mnou! Devět měsíců jsem tě nosila v lůně, po tři roky jsem tě kojila, starala jsem se o tvé vychování a výživu až do tvého nynějšího věku. Prosím tě, synu, pohled' na nebe a na zem, podívej se na vše, co je na nich! Věř, že Bůh to neudělal z věcí, které byly před tím. I lidský rod má stejný původ. Neboj se toho kata, buď' hoden svých bratří a přijmi smrt, ať tě znovu naleznou s tvými bratry v čas milosrdenství. Sotva domluvila, jinoch pravil: *Na co čekáte? Neposlechnu rozkazu krále, poslouchám rozkazu Zákona, který byl dán Mojžíšem našim otcům. Ale ty, který sis na Židy vymyslel kdejaké soužení, neujdeš rukám Božím!**

Blahopřání

1. července slaví 51. narozeniny P. Ing. Mgr. Radek Maláč
15. července slaví svátek P. Ing. Mgr. Jindřich Peřina
1.7.2009 – 30.6.2016
25. července slaví 58. narozeniny arcibiskup
Mons. Josef Nuzík

VZPOMÍNÁME

14. července 2012 zemřel Mons. Jan Kutáč
1.7.2006 – 14.7.2012

Vzpomeňme na něho ve svých modlitbách

Bože, dej kněžím milosti, které potřebují k svému i našemu posvěcení.

Vzpomeňme na ně ve svých modlitbách

Nebeský Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci eucharistie, která je svátostí Kristova neivětšího daru pro vykoupení světa - *Benedikt XVI.*

HRAD V NITRU – První komnaty

sv. Terezie z Avily

Dnes jsem prosila Pána, aby mluvil místo mne, protože jsem nevěděla, co říci, ani jak začít plnit rozkaz, který mi byl dán, a tu mi napadlo tohle: *Poslouží mi to za základ toho, co budu říkat.*

Můžeme se dívat na svou duši jako na hrad vytvořený z jediného diamantu nebo z průzračného krystalu, v němž je mnoho příbytků, jako je jich mnoho v nebi. Ostatně, sestry, uvážíme-li to dobře, co je duše spravedlivého, leč ráj, o němž Pán říká, že v něm nachází svou rozkoš? A tedy jaký bude pokoj, v němž rád pobývá tak mocný Král, tak moudrý, tak čistý, a tak svrchovaně bohatý? Ne, nic se nemůže vyrovnat kráse velké duše a jejím nezměrným schopnostem! Náš rozum, byť by byl sebestřejší, nikdy ji nedokáže pochopit, jako nikdy nedokáže pochopit Boha, k jehož obrazu a podobě jsme byly stvořeny.

Je-li to pravda - a nelze o tom pochybovat - pak je zbytečné, abychom se úporně snažily pochopit krásu hradu. Nicméně abychom měly nějakou představu o jeho úchvatnosti a důstojnosti, stačí pomyslet, že Bůh říká, že ho stvořil ke svému obrazu,

i když je stále rozdíl mezi hradem a Bohem jako mezi Stvořitelem a tvorem, neboť i duše je stvořená. Jak nás zahanbuje naše ubohost, že vlastní vinou nedokážeme rozumět samy sobě a poznat, co jsme! Nebyla by to velká nevědomost, moje dcerušky, kdyby někdo nedokázal odpovědět na otázku, kdo je, ani jmenovat svého otce, svou matku, ani odkud pochází? Je-li to známkou veliké tuposti, pak bezpochyby daleko větší je naše, jestliže se nesnažíme vědět, kdo jsme, a zastavíme se jen u svého těla. Ano, víme, že máme duši, protože jsme to slyšely, a protože nás tomu učí víra, ale jen tak zhruba, takže jen málokdy myslíme na její bohatství, na její vznešenost a na Toho, který v ní přebývá. A to vysvětluje naši velkou nedbalost v péči o to, abychom uchovaly její krásu. Všechny naše starosti se zastaví před hrubostí obalu, u hradeb čili u tohoto našeho těla.

Jak jsem se zmínila, tento hrad má mnoho pokojů, některé jsou položeny vysoko, jiné nízko a opět na bocích. Ve středu, uprostřed všech, je hlavní pokoj, kde se odehrávají velmi skryté věci mezi Bohem a duší.

Uvažujte dobře o tomto příměru; snad se Bohu zlíbí a použije ho, aby vám dal pochopit něco z milosti, jež ráčí udělovat duším, a čím se od sebe liší. Přirozeně až do té míry, do jaké je to možné, jak jsem pochopila, neboť je jich takové množství, že nikdo není s to je poznat všechny: tím méně já, jež jsem tak ubohá. Jestliže vám to však Pán udělí, bude to velká posila vědět, že to může učinit, zatímco ony, jimž to není dáno, budou mít příležitost chválit Jeho nekonečnou dobrotu. Proto jako není na škodu uvažovat o nebeské slávě a co tam zakoušejí blažení, ale napomáhá to, abychom se radovaly, a pobízí nás to, abychom i my si zasloužily, co už oni zakoušejí, tak nám neuškodí pochopit, jak je možné, že tak velký Bůh se sdílí už v tomto vyhnanství tak odporným červíčkům jako jsme my; spíše nás to pohne milovat tak svrchovanou dobrotu, a tak nezměrné milosrdenství. Kdo se pohoršuje při zjištění, že Bůh může už v tomto vyhnanství udělit tolik milostí, o tom jsem přesvědčena, že nemá pokoru ani lásku k bližnímu. Kdyby tomu tak nebylo, proč by se neměl těšit, vidí-li, že Bůh dává takové milosti jednomu jeho bratru, když to nevylučuje, že je může udělit také jemu? Proč se netěšit, že Jeho Velebnost ukazuje svou velikost na tom, kdo se Mu víc líbí, neboť někdy jedná jen kvůli tomu, jak to řekl o slepci, jemuž vrátil zrak, když se ho apoštolové ptali, zda ta slepota byla zaviněna jeho hříchy nebo hříchy jeho rodičů. Z toho vyplývá, že On nedává někomu své milosti proto, že je světlejší než druzí, jimž je neudělí, nýbrž aby se na něm projevila Jeho velikost, jako už na sv. Pavlu a na Magdaléně, a abychom Ho chválili v Jeho tvorech.

Bude možné namítat, že se to jeví jako něco nedosažitelného a že je lépe nepohoršovat slabé. Připustit však, že někteří tomu nevěří, je menší zlo než připravit toho, kdo je těmi věcmi vyznamenán, o zisk, který z nich má vytěžit. Ten totiž v nich najde zalíbení a vzplane větší láskou k Tomu, který ho ve své nekonečné moci a velebnosti zahrnuje tak velikými projevy milosrdenství. Na druhé straně vím, že mluvím k duším, pro které toto nebezpečí neexistuje, protože znají i věří, že Bůh může dojít k daleko vznešenějším projevům lásky. Jsem přesvědčena, že to nikdy nezakusí ten, kdo tomu nevěří, protože Bůh nemá rád, aby se kladly hranice Jeho dílům. Mluvím-li k těm, které Bůh nevede touto cestou, zapřísahám je, aby takhle nejednali.

Christus vivit - Kristus žije

papež František

NASLOUCHÁNÍ A DOPROVÁZENÍ

Jsou kněží, řeholníci a řeholnice, laici, odborníci a také kompetentní mladí lidé, kteří mohou mládež při jejím rozpoznávání povolání doprovázet. Když máme někomu pomoci nalézt jeho životní cestu, je třeba mu na prvním místě naslouchat. Toto naslouchání předpokládá tři způsoby vcítění se neboli tři různé, vzájemně se doplňující druhy pozornosti.

První způsob vcítění se neboli první pozornost se zaměřuje na osobu. Druhému člověku, který nám svými slovy daruje sebe sama, je třeba naslouchat. Znamením tohoto naslouchání je čas, který druhému věnuji. To není otázka délky, ale aby druhý cítil, že můj čas patří jemu: *čas, který potřebuje k tomu, aby mi mohl sdělit, co chce*. Musí cítit, že mu naslouchám bezpodmínečně, aniž se budu urážet, pohoršovat, aniž budu podrážděný nebo se budu nudit. Takové je naslouchání Pána, který se připojí k učedníkům jdoucím do Emauz a jde s nimi dlouhý úsek cesty, která vede proti správnému směru - srov. Lk 24,13–35. Zatímco Ježíš předstírá, že musí jít dál, poté co oni dva dorazili domů, dojde jim, že jim daroval svůj čas, a v té chvíli mu darují i oni svůj čas, když mu nabídnou pohostinství. Toto pozorné a nezištné naslouchání ukazuje hodnotu, jakou pro nás má druhá osoba bez ohledu na její představy a životní rozhodnutí.

Druhý způsob vcítění se neboli druhá pozornost spočívá v rozlišování. To znamená najít správnou míru, v níž člověk odliší milost od pokušení. Mnohdy totiž to, co prolétne naší myslí, jsou jen pokušení, která nás vzdalují od naší správné cesty. Zde se musíme ptát, co mi onen člověk přesně říká, co mi chce říct, jak si přeje, abych událostem jeho života rozuměl. To jsou otázky, které pomáhají k pochopení toho, jak jsou vzájemně propojena témata, která druhým člověkem hýbají, abychom vytyšili, jaká je váha a rytmus jeho pocitů, které jsou touto logikou ovlivněny. Toto naslouchání slouží k rozpoznávání spásných slov dobrého ducha, který nám sděluje Pánovu pravdu, ale také léčky zlého ducha, jeho klamání a svádění. Je třeba mít odvahu, vnímavost a citlivost, které jsou nezbytné k tomu, abychom mohli druhým pomáhat poznat pravdu, nebo klamání či vytáčky.

Třetí způsob vcítění se neboli třetí pozornost spočívá v naslouchání podnětům, které jsou hnací silou druhého člověka. Je to hluboké naslouchání tomu, *kam by chtěl druhý skutečně jít*. Za tím, co v přítomnosti cítí nebo myslí, a za tím, co v minulosti udělal, je jeho pozornost upřena k tomu, kým by chtěl být. Někdy to vyžaduje, aby dotyčný nehleděl jen na to, co se mu líbí, na svá povrchní přání, ale na to, co je Pánu milejší, na jeho plán s životem dotyčného, který se projevuje v náklonnosti srdce, pod vnější slupkou zálib a pocitů. Toto naslouchání je pozornost vůči poslednímu úmyslu, který nakonec rozhoduje o životě, protože existuje někdo jako Ježíš, kdo těmto posledním záměrům srdce rozumí a váží si jich. Proto je stále připraven každému pomoci je poznat, a jemu stačí, když mu někdo řekne: *Pane, zachraň mě! Smiluj se nade mnou!*

Českým přátelům na rozloučenou

Mistr Jan Hus

Českým přátelům na rozloučenou

Začátkem října L.P. 1414. Mistr Jan Hus, v naději kněz a služebník Pána Ježíše Krista – všem věrným a milým bratrům a sestrám v Pánu Ježíši, kteří skrze mne slyšeli a přijali Boží slovo. Milost Vám a pokoj od Boha, Otce našeho, i od Ducha Svatého, abyste zůstávali v jeho pravdě bez poskvrny.

Věrní a milí přátelé! Víte, že jsem mezi vámi dlouho a věrně pracoval. Když jsem vám kázal slovo Boží beze všeho kacířství a bludů. Také víte, že mojí touhou bylo, je, a až do smrti bude vaše spasení. Chtěl jsem vám ještě před tím, než odjedu na koncil do Kostnice kázat a zejména vám oznámit křivá svědectví i svědky, kteří proti mně svědčili. Všechny je mám zapsané i s jejich svědectvími, a dozvíte se o nich, abyste se nelekali, pokud mne potupí nebo odsoudí k smrti za nějaké kacířství, jehož jsem se měl dopustit. A také, abyste beze strachu a kolísání stáli v pravdě, kterou vám Pán Bůh dal poznat, skrze věrné kazatele i skrze mě, ubohého. A za třetí proto, abyste se uměli vyhýbat lstivým a pokryteckým kazatelům. I bez glejtu jsem se již vypravil na cestu mezi velmi veliké a velmi mnohé nepřátele, z nichž nejhorší jsou nepřátelé domácí, jak se sami dozvíte a přesvědčíte po skončení koncilu. Bude jich mnohem více než bylo proti našemu milosrdnému Vykupiteli, biskupů, mistrů, řeholníků i světských knížat. Důvěřuji však svému moudrému a mocnému Spasiteli, že mi skrze své zaslíbení a vaší věrnou modlitbu dal moudrost a statečnost Ducha Svatého, abych vytrval a nedal se od nich odvrátit na špatnou stranu, i kdyby mi dal trpět pokušení, urážky, vězení nebo smrt. Vždyť i on sám trpěl a své nejmilejší služebníky požádal o totéž. A dal nám příklad, abychom pro něj a pro svou spásu byli ochotni trpět. On Bůh, a my jeho stvoření; on Pán a my jeho služebníci; on Král všeho světa a my člověčkové ubozí; on bez hříchu, a my hříšní; on nic nepotřebující, a my potřební; on trpěl za nás hříšné. Proč bychom netrpěli také my? Vždyť naše utrpení v milosti znamená naše očištění od hříchů a zbavení od věčných muk. Jeho věrný služebník jistě nemůže utrpět újmu, když s jeho pomocí vytrvá.

Milí bratři a milé sestry, modlete se proto snažně, aby mi daroval vytrvalost a ochránil mne od poskvrnění. A má-li k jeho chvále a k našemu prospěchu posloužit má smrt, ať mi ji dá podstoupit bez velkého strachu. Pokud je pro nás lepší a prospěšnější, aby mně vám zase navrátil, i v tom ať mne vede bez poskvrny, abychom se v jeho zákoně ještě spolu poučili, abychom antikristovy sítě ještě potrhali, a budoucím bratřím dobrý příklad zanechali.

V Praze mne už možná před smrtí nespátříte. Pokud mne mocný Bůh laskavě vrátí k vám, setkáme se o to radostněji. A co teprve, až se spolu setkáme v nebeské radosti. Milosrdný Bůh, který svým dětem dává ryzí pokoj zde i po smrti, a který nám vzbudil z mrtvých velikého pastýře, jehož prolitá krev je věčným svědectvím naší spásy. On sám, kéž vás uzpůsobí ke všemu dobrému, abyste ze svornosti a bez roztržek plnili jeho vůli, abyste pokojně a ctnostně došli věčného pokoje, skrze našeho Pána Ježíše Krista, jenž je věčný Bůh a pravý člověk, narozený z Panny Marie. Jemu náleží chvála nyní i navěky se všemi vyvolenými, s nimiž, vytrváme-li zde v pravdě, budeme přebývat v nebeské radosti. Amen.

NÁVRAT MARNOTRATNÉ DCERY

Tamara Suchánková, Kroměříž

Před mnoha lety, ještě, než jsem uslyšela v srdci Boží hlas, přišla jsem do kostela k Panně Marii a plakala. Prosila jsem ji, aby mi pomohla tehdy v těžkých chvílích mého života, a taky jsem prosila o čtvrté dítě. Jako nepraktikující křesťan jsem si ale myslela, že mě stejně neslyší, protože jsem se tehdy neuměla modlit, a tak jsem ji tam vše odevzdávala v slzách vlastními slovy, z celého mého srdce ... přece jenom co kdyby. Táhlo mi na čtyřicet a můj život byl stále nahoru a dolů, ale ta touha po dalším dítěti byla obrovská. Slíbila jsem, že jednou přivedu všechny mé děti do kostela. Za nějaký čas se nám dcera opravdu narodila.

Ani to mi jako důkaz nestačilo a na svůj slib jsem zapoměla. Když jsem vážně onemocněla, znovu jsem v slzách prosila, a ačkoliv jsem prožila i něco, co se vymykalo zdravému rozumu a opravdu jsem se zázračně uzdravila, dál jsem byla víře vzdálená a dávala to za vděk náhodě. Dál jsem spoléhala na vlastní síly. Chtěla jsem všechno ... šťastně žít, všechno mít a zvládat. Ale nezvládala jsem. Bylo to čím dál horší. Jednoho dne jsem ráno nevstala. Deprese byla to poslední, co mi chybělo a co jsem ještě nezažila. Teď už to bylo všechno. A tak ještě utekl nějaký čas a já si prožila ještě spoustu trápení, než jsem to všechno pochopila a konečně uvěřila. Bylo to hezké období poznávání a učení se žít s Bohem, jako když se učíte poprvé chodit, nebo psát. Jen pro mě i pro mé nevěřící okolí a rodinu, to bylo docela složité období. Zásadní změna vnímání a pohledu. Ale to zažehnuté světlo ve mně svítilo dál a nenechala jsem se sfouknout.

Svůj slib jsem nakonec splnila, když jsem se s celou rodinou sešla na křtu mých vnúčků a asi největší radostí pro mě byl křest mého již dospělého syna. Pochopila jsem, že svítit svým blízkým vlastním životem a skutky, je ta nejlepší cesta, jak je přivést na cestu k Bohu.

Uvědomila jsem si v tu chvíli že všechno, co jsem prožila, mělo svůj čas, smysl a důvod. Viděla jsem najednou spoustu odpovědí na otázky, které jsem nemohla dřív najít. Celý život jsem se ptala: *Proč já? Co jsem Ti Bože udělala, čím jsem se provinila, že mi tak nakládáš?* Ač jsem si byla dobře vědoma svých vin, stále jsem měla pocit, že mě Pán trestá víc, než bylo třeba. Takové pocity asi známe všichni. Teprve dnes mohu z mého úhlu pohledu říct, že mě netrestal, ale že mě vychovával, že mi nebral, ale že mě obdarovával. A ne že by mě nenáviděl, ale že mě miloval, a i nyní mě velmi miluje. Že otevřel svou náruč v momentě, kdy se k němu má duše vrátila a s velkou pokorou a s radostí mě objal a přivinul k sobě tak, jak to jen dokáže rodič, když obejmě své milované dítě, s láskou bez podmínek. Novodobý návrat marnotratné dcery.

Slyšela jsem z úst jednoho starého kněze dvě krásné myšlenky: Ta první, že mu-

síme lidem jdoucím k Bohu svítit na cestu, a ne do očí, aby se neodvrátili. A ta druhá, že láska není upadnutí do vztahu, ale setrvání v něm. A tak nám všem přeji, abychom ve vztahu s Bohem setrvali navždy a pokud zabloudíme, abychom se moudřejší a pokornější vraceli jako synové a dcery do náruče milujícího otce.

Noční bdění

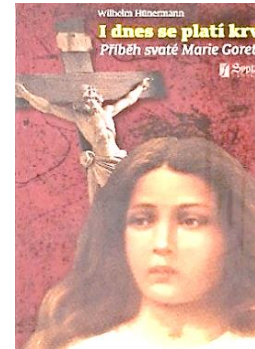

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti

Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

Následující dny byl Angelo nějak divně tichý. Matka ho pozorovala s rostoucími obavami, neboť ji děsila představa, že by onemocněl. Nebo je to jen z přepracování? Ve dne se plahočí na dvoře a ve mlýně, a ještě dost často v noci hlídá u nemocného dobytka. *Dnes zůstanu u dobytka já*, prohlásila paní Assunta, když zase přišla řada na Gorettiovy. Hoch se sice bránil, že je to jeho záležitost a že matka je tak jako tak vyčerpaná. Selka ale neustoupila a Angelo věděl, že její vůle rozhoduje. A tak se podrobil. Jen strakatou svěřoval matčině obzvláštní pozornosti. Vždyť tuto noc se rozhodne, zda vydrží, nebo pojde, a toho ať nás Pán Bůh chrání! *Tvá matka už ví, na co musí dávat pozor*, ukončila selka rozhovor. Marietta jí vysvětlovala, že

nemůže spát, když matka bdí, a tak dostala dovolu jít s ní do chléva. Paní Assunta pozorně prohlížela voly i krávy, kladla jim ruku na vlhké hřbety, drbala je mezi rohy, a tak mile k nim promlouvala, že i ta nerozumná hovádka vycitřovala něco z její dobroty. Strakatá vytřeštěně hleděla na selku svýma tupýma očima, které však nemohly skrýt bolest a strach. Vyhublá, bez nejmenšího lesku na srsti choulila se na čerstvě podsypané slámě. Paní Assunta naplnila nemocné krávy plný kbelík vody a podala je bliž ubohému zvířeti, které nemohlo už ani vstát ke žlabu. Žíznivě pila, ale řepu, kterou jí selka hodila, nechtěla žrát. *Angelo má pravdu. Tato noc rozhodne*, pronesla paní Assunta a nemohla odtrhnout oči od trpícího dobytka. *Ostatní zvířata, zdá se, mají to nejhorší už za sebou, u této však nám musí pomoci sám dobrý Bůh - Tak se modleme*, vybízela horlivě Marietta. A veškerou svoji důvěru vložily do modlitby růžence. Když skončily, řekla matka: *Tak a teď se, Marietto, polož a spi. Potřebuješ spánek - Ach, maminko, žebronilo dítě, je mi tak dobře, když mohu být s tebou sama. Přes den máš plné ruce práce a já také. Ale teď si přece můžeme spolu do sytosti popovídat. Nechtěla bys mi něco vyprávět, jaks to dělávala, když ještě tatínek byl naživu? Třeba o Jenofě s jelenem, nebo o jiných svatých. Já to tak ráda poslouchám! - Tak tedy, kolikátého dnes máme? - 13. prosince - A to je svátek sv. Lucie*, navazovala matka. Pak přikázala dcerušce, aby se položila a začala vyprávět.

3/4 P. Jiří Zámečník, kněz, postulátor blahověčení A. C. Stojana.

Tak často slyšíme, jak lidé říkají: *Zlé časy, svízelná doba. Žijme dobře, pak bude i naše doba dobrá. My jsme ta doba. Jací jsme my, taková je doba.* Pokud mám odpovědět na otázku, jestli bych chtěl žít v nějaké jiné době, vybavuje se mi tak nějak automaticky, možná podvědomě, právě tento citát sv. Augustina, na který jsem před lety narazil. V nadcházejícím roce 2024 oslavím, dá-li Pán, čtyřicet let svého života, a tak jsem snad už za ty roky pochopil, že pokud se mi ve společnosti, ve které žiju, něco nelíbí, nemám z ní ve svých představách utíkat do minulosti nebo do budoucnosti. Nemám čekat, že se něco samo od sebe změní nebo že to změní někdo jiný, ale že záleží na mně, co s tím udělám, že já sám mám mnohdy v rukou mnohem více, než si v danou chvíli dovedu představit. A hlavně že pokud se člověk sám snaží žít dobře, pak činí dobrou i dobu, v níž žije. Snažme se proto žít dobře, každý na svém místě, kam ho Bůh povolal, a naše doba bude dobrá a krásná.

4/4 Hana Gennertová FMA, salesiánka a pedagožka.

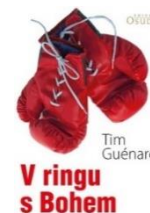
Nechtěla. Věřím, že ta, do které mě život postavil, je pro mě tou nejlepší. Věřím, že právě pro tuto dobu mě Bůh i nějakým určitým způsobem vybavil. Takže jsem se touto myšlenkou v životě ani moc nezabývala. Kladu si spíš celkem pravidelně otázkou, jak žiju. Jestli dobře a naplno žiju své tady a teď... A podle toho, co poznávám, pak případně hledám odpověď na to, jak prožívat svou přítomnost jinak a lépe.

/ puč

Objevování mimozemšťanů

Obrácení slavného francouzského boxera

Ten večer s Ježíšem a handicapovanými mě vykolejil. Co se děje? Další měsíc nevyhrávám svá utkání tak snadno. Doufám, že ze mě Ježíš nechce udělat babu. Vrcholem toho všeho je, když mi v ten slavný večer, poté co jsme se v kostele klaněli Ježíšovi, dívka z Archy jménem Karin nabídne, že mě zaveze domů. Svou motorku jsem nechal v Isbě. Říkám jí: *Dík, Karin, není potřeba.* Trvá na svém. Chce vidět můj dům, ale já nechci. Bydlím pořád na stavbě v ubikaci s palandami a porno plakáty. Snažím se ji odradit. Neúspěšně. *Opravdu chceš vidět můj Hilton bez hvězdiček? Tak pojďme, slečno! Bude to stát za to ...* Řídí. Zaparkujeme u plotu. Je jí divné, kde to jsme, není si moc jistá. Projdeme na stavbu, otevřu dveře maringotky a pozvu ji dál. Je tuhá zima. Místnost je vymrzlá, osvětlená jedinou žárovkou. Prohlídka bytu je rychlá. Červenám se kvůli *pornotapetám*. Karin je čistá dívka, cítím to, nechci ji šokovat.

V ringu s Bohem

Hlavně nechci, aby mě posuzovala podle tohoto kumbálu, který je cítit osamělostí mužů. To ona naléhala ... Karin se mi líbí. Je jiná než ostatní dívky. Má v sobě něco jasného, jemného a přitom rozhodného. Nechci se s ní rozloučit. Jdeme na zmrzlinu. Povídáme si. Je původem židovka, v Arše konvertovala ke katolicismu a dělá tam vedoucí jednoho domova. Ráda by zasvětila svůj život těm nejchudším a sní o tom, že odjede do Hondurasu, aby tam otevřela nový dům Archy. Honduras? Znáš, díky panu Léonovi. Vytahuju ten nejtěžší kalibr machrování a začínám podrobnou přednášku o této zemi. Ta kouká, ta kouká! Je to zvláštní, balit ji nechci. S Karin se vídám často. Nebojí se mého drsnáckého vzhledu. Jako kamarádka není ani podlézavá, ani ke mně nevzhlíží. Její přátelství je takové, jak má být. Líbí se mi. Správná holka, kterou se člověk nesnaží svést.

Jednou večer, když mě veze domů, potkáme Mohameda. Představím mu ji, poklábosíme. Jakmile Karin odejde, vyptávám se svého alžírského přítele, o němž vím, že má vytříbený vkus, co se týče žen: *Jak se ti líbí?* I on je okouzlen. Když mu vyprávím, že chce věnovat svůj život nejchudším v Hondurasu, vykřikne *No né?* a pak povzdechne: *To je správná holka*. Mohamed potvrdil moje mínění, jsem spokojený. Karin odletí do Hondurasu v září 1975, aby tu žila ve slumech v Tegucigalpě. Její odjezd mě rozhoří. Jedinkrát potkám neobyčejnou dívku, která není ani prostitutka, ani jedna z těch laciných holek, které na mě hledí oddanými očima! Zmizí si! Odjede žít s chudáky na konec světa. Copak já nejsem chudák? S plynoucími dny se můj hněv zklidňuje. Uvědomuju si, že jsem měl štěstí, když jsem potkal na své strastiplné cestě tento zářivý plamen, který změnil můj víceméně pošramocený pohled na ženy. Karin byla moje první křesťanská sestra. Těsně před odletem mě svěřuje jednomu milému bratrovi, Fernandovi. Tenhle borec je taky z Archy, hraje rugby a trénuje juniory. Fernandovi všichni říkají Zlatíčko. Okamžitě mě okouzlí. Rád flámuje a má krásné srdce. Říká mi *bráško*, a já nemám chuť mu nabouchat. Rozdáváme si to v rugby. Má dobré kamarády, opravdové muže, přímé chlapy. Zlatíčko se pokouší přivést mě k rozumu. Je to pro něj fuška. Pomáhá mi s andělskou trpělivostí, když zase začnu se svými vylomeninami. Někdy se stavím na zadní, přesto je tu vždycky pro mě. Moje parta teď čítá téměř osmdesát členů. Na motorkách jezdíme až do Maubeuge nebo Pontoise a děláme brajgl na diskotékách. Taky trochu šmelím, čímž se zvětšuje mé bankovní konto slušně vykrmené premiemi za vítězství. Lidé z Archy, ti jsou chudí a jejich způsob života mě nepřestává překvapovat. Navštěvu je pravidelně a pokouším se porozumět jejich prapodivnému světu. Žiju, jako bych seděl

na
dvou koních,
zcela odlišných
světech, čím dál
víc rozpolcený.
Moje nitro je
hodně vychýleno.

z Liturgického kalendáře
- červenec -

3.7.- svátek **sv. Tomáše**, apoštola * 5.7.- **Slavnost sv. Cyrila a Metoděje**, patronů Evropy, patronů našeho kostela, doporučený svátek, první pátek v měsíci * 11.7.- svátek **sv. Benedikta**, opata, patrona Evropy * 15.7.- památka **sv. Bonaventury**, biskupa a učitele církve * 22.7.- svátek **sv. Marie Magdalény** * 23.7.- svátek **sv. Brigity**, řeholnice, patronky Evropy * 25.7.- svátek **sv. Jakuba**, apoštola * 26.7.- památka **sv. Jáchyma a Anny**, rodičů Panny Marie * 29.7.- památka **sv. Marty, Marie a Lazara** * 31.7.- památka **sv. Ignáce z Loyoly**, kněze.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela červenec: 6.7.-** Surovíková Martina * **13.7.-** Tkadlecová Marta
20.7.- Tomšů Karla * **27.7.-** Zahradník Jaroslav +Johech Petr

✦ **Papež zavítá do Indonésie, Papuy-Nové Guineje, Východního Timoru a Singapuru.**

Apoštolská cesta se uskuteční od 2. do 13. září, jak uvedl ředitel vatikánského tiskového střediska Matteo Bruni. Svatý otec od 3. do 6. září zavítá do Jakarty, od 6. do 9. září do Port Moresby a Vanimo, od 9. do 11. září do Dili a od 11. do 13. září do Singapuru. Program cesty, upozorňuje Bruni, bude závčas zveřejněn. / *Vatican News*

✦ **Švýcarsko:** Katolický kněz Frédéric Le Gal působí v diecézi Fribourg-Lausanne-Ženeva jako exorcista od r. 2014, kdy mu svěřil toto poslání tamní biskup Charles Morerord. Nyní vydal knihu pod názvem *Věříte v ďábla? Deník exorcisty*, v níž zpracoval své zkušenosti z této činnosti. Uvádí, že v moderní době nastal obrovský nárůst posedlých nebo demony postížených lidí, což je důsledkem spiritismu, zařikávání, proklínání, magie nebo nejrůznějších ezoteristických praktik z východu, jimž se populace stále více otevírá. Exorcismy nad těmito oběťmi trvají potom léta. Otec Le Gal také píše, že tam, kde se tyto pochybné rituály provozují, nejsou výjimkou případy, kdy v domech *straší*, hýbou se tam z ničeho nic předměty, jsou slyšet kroky v místnostech, kde nikdo není, ozývá se vytí psů, ačkoliv tam žádní nejsou apod. S těmito jevy se setkali prakticky všichni exorcisté. / *Glaube und Kirche*

Pořad bohoslužeb

Neděle – 10:30hod. * Středa – 17:30hod.

“ “ “

Ne/3.- za živé a + rodiny Chromčákovy a Kolářovy
Pá/5.- za budovatele kostela P. Jana Bartoše, ...
Ne/7.- za stařečky Bečicovy a Mirošovy
St/10.- za Cyrila Straku
Ne/14.- za farníky
St/17.- za + Josefa Tkadlece a rodinu Tkadlecovu
Ne/21.- za + Cyrila Krčka a živou rodinu Krčkovu
St/24.- za
Ne/28.- za + manžely Černíčkovy
St/31.-za

**Nenechte si chováním
druhých zničit svůj vnitřní
klid.**

Dalajláma

Druzí nás někdy rozčilují a dohánějí k šílénství svým chováním. Jenže pravda je trochu jiná. Druzí se nějak chovají, a my na jejich chování reagujeme. Naše reakce jsou automatické a naučené. Nejsou však nutné.

Lidé nás ve skutečnosti nevytáčí ani nenaštávají. To jen my dovolíme sami sobě být naštvaní v reakci na něčí chování.

Naučíme-li se chránit svůj vnitřní klid, méně se zlobit i reagovat na druhé, bude se nám jednodušší žít. Čím častěji člověk trénuje svoje vlastní chování a reakce, tím lépe se dokáže ovládnout ve vypjaté situaci.

*** Příloha Studánky ***

červenec 2024

☑ Eucharistie nás udržuje při životě.

Eucharistie je pokrmem pro ty, kteří byli křtem osvobozeni z otroctví a stali se dětmi; pokrmem, který člověka udržuje při životě během jeho dlouhého exodu pouští lidské existence. Stejně jako mana pro lid Izraele, je

také eucharistie pro každou křesťanskou generaci nepostradatelnou potravou, která nás provází na cestě pouštěmi světa, vyprahlého působením ideologických a hospodářských systémů, které život nepodporují, ale spíše ponižují; světa, v němž převládá logika moci a majetku nad logikou služby a lásky. Světa, v němž nezřídka dominuje kultura násilí a smrti. Avšak Kristus nám přichází vstříc a dává nám jistotu: **On sám je chlebem života.**

☑ Eucharistie je nabízena každému v podmínkách, v nichž se nachází.

Eucharistická oběť v nás živí a nechává růst to vše dobré, co je do nás zaseto. To se pak může projevat v situacích nebo životních stavech, v nichž se každý křesťan nachází. Když člověk žije svůj život jako povolání, stává se den za dnem bohoslužbou milou Bohu.

/ [365 dní s Benediktem XVI.](#)

P. Antonín Špaček při slavnosti Božího Těla 2.6.24 na konci požehnal jak naši farnost a obci, tak i všem zúčastněným na této slavnosti.

Ninu Válkovou pokřtil P. Robert Pokrywka 22.6.2024

Diamantový jubilant – P. Mgr. Arnošt Červinka

P. Mgr. Arnošt Červinka, kanovník Kolegiální kapituly v Kroměříži oslavil diamantové kněžské výročí 27. června 2024 ve Zlíně.

/ snímek 17. 5. 2009 v našem kostele ➔

Vzpomínka na jedno diamantové kněžské výročí

V Bratřejově rádi vzpomínáme na P. Arnošta Červinku, který vypomáhal v naší farnosti přes dvacet let. Nejdříve dojížděl sám svou škodovkou, a když už si vzhledem k věku netroufal sám řídit, přijížděl k nám autobusem ze Zlína a my jsme pak jeho službu opětovali odvozem zpět domů. Otec se vždy smál, že dispečink v Bratřejově funguje perfektně, neboť jsme se s farníky střídali a pokaždé ho odvezl někdo jiný. Právě tu půlhodinu cesty v autě jsme měli možnost slyšet některé vzpomínky z jeho dětství i kněžství, které byly sepsány v minulém čísle Oldinu. Mohli jsme si s ním povykládat o jeho životě, o jeho názorech na dění občanské i církevní.

Poněvadž P. Arnošt učival na gymnáziu v Kroměříži, říkali jsme mu, že se na něho těšíme, jako se těší rodina na návrat studenta z internátu :) Vždy, když otec přijel, povzbudil nás ve víře dokonale připraveným kázáním, srozumitelným výkladem a potěšil vlídným slovem. Byli jsme rádi, že dokázal naslouchat i mladé generaci, která za ním s oblibou přicházela do zpovědnice „oprášit duši“. Otec u nás vypomáhal také o slavnostech a svátcích, kdy naši administrátoři farnosti nemohli vzhledem k časově

náročnější mši v Jasenné a ve Vizovicích zvládnout přijet do Bratřejova. Vždy jsme se mohli na otce Arnošta spolehnout, že díky jeho lidskému přístupu měly bohoslužby správný řád bez chaosu a zmatků. Byli jsme za to velmi vděční.

Byl také velkým hudebním vzorem a pomocníkem pro náš chrámový sbor. Pán Bůh ho sice povolal na jinou životní cestu než tu hudební, avšak otec Arnošt své životní poslání dokázal dokonale skloubit. Dovedl nám odborně poradit, podpořit nás, povzbudit při nácviku, a především ocenit výsledek naší snahy.

Výčtem jeho dobrých skutků jsme chtěli vyjádřit to nejpodstatnější, co jsme vnímali v jeho přítomnosti. Jak na nás všechny svou samozřejmou skromností působil, jak nás s pokorou vedl tou správnou cestou k Bohu a jak vděčně vzpomínáme na jeho pomoc a službu ve farnosti.

Od loňského léta P. Arnošt skončil svou výpomoc u nás. Jak říká, již se necítí na to, aby mohl slíbit, že bude moci sloužit se stoprocentní jistotou v čase, který je potřeba. Chceme mu proto poděkovat a popřát další požehnané dny života, mnoho zdraví, radosti a darů Ducha Svatého. Kéž mu Bůh žehná a Panna Maria ochraňuje.

/ Marie Poláchová a vděční farníci z Bratřejova

↑ Kněžská konference v Bratřejově 14. 3. 2019

↑ Boží Tělo červen 2022 – poslední záznam s o. Arnoštem

Katecheze o spravedlnosti

Spravedlivý člověk je čestný, prostý a přímý, nenosí masky, představuje se takový, jaký je, mluví pravdu. Na jeho rtech se často objevuje slovo *děkuji*. Ví, že bez ohledu na to, jak velkorysí se snažíme být, vždy zůstáváme svému bližnímu dlužní. Jestliže milujeme, je to také proto, že jsme byli milováni první.

Nikdo z nás neví, zda je v našem světě spravedlivých lidí mnoho, nebo jsou vzácní jako drahé perly. Jsou to však lidé, kteří přitahují milost a požehnání jak na sebe, tak na svět, v němž žijí. Spravedliví nejsou moralisté, kteří nosí cenzorské roucho, ale poctiví lidé, kteří *lační a žízňají po spravedlnosti* - Mt 5,6, snílci, kteří ve svém srdci chovají touhu po všeobecném bratrství. A tohoto snu, zvláště dnes, máme všichni velkou potřebu. Potřebujeme být spravedlivými muži a ženami, a to nás učiní šťastnými.

/ papež František

ARCIBISKUPSTVÍ
OLOMOUCKÉ

DIECÉZNÍ POUŤ

do Říma a Vatikánu

24.–29. září 2024

- audience u Svatého otce •
- významné baziliky •
- hrob sv. Cyrila •
- Koloseum a další •

Arcibiskupství olomoucké zve u příležitosti oslav svátku sv. Václava na diecézní pouť do Říma a Vatikánu, která se uskuteční za účasti arcibiskupa Josefa Nuzíka. Poutě se koná ve spolupráci s cestovními kancelářemi Awertour a Miklas, nabízena je v autobusové i letecké variantě se svozem z různých měst arcidiecéze.

Více informací na
www.ado.cz

užitečné rady a jiná četba nejen pro mládež

➔ Med a jeho účinky

Druh medu je více než zásadní! Ukázalo se, že druh medu, který se rozhodnete použít pro léčení má zásadní vliv na to, jak efektivní samotná léčba bude. Existuje několik zvláště silných medů, které se osvědčily – např. mají více výrazné antibakteriální schopnosti pro léčení infekcí. Například, manukový med, který pochází z manuka stromu nalezeného na Novém Zélandu pravděpodobně obsahuje většinu antibakteriálních sloučenin. Tato zvláštní vlastnost znamená, že manuka med bude účinněji bojovat s bakteriemi v různých úrovních činnosti.

Zde jsme pro vás sepsali 10 nejjednodušších a nejučinnějších domácích léčebných přípravků z medu, které vám pomohou léčit vaše nemoci.

Na řezné rány, odřeniny a škrábance

Med je antiseptický a antimikrobiální. Jeho použití jako lék na rány je pravděpodobně neznámější a má své kořeny u dávných civilizací. Studie ukazují, že med může urychlit hojení drobných ran a pomáhá zabránit infekci. Poohlédněte se po medu s vysokým UMF (Unique Manuka Factor), protože čím vyšší toto číslo je, tím větší je pravděpodobnost medu, že bude účinně bojovat s infekcí. UMF rovnající se nebo větší než 10, je ideální.

Po vyčištění rány, přikryjte ránu obvazem s medem (je to lepší než použití medu přímo na ránu), a pak přikryjte ránu čistým obvazem. Takto maximalizujete šance, že med bude po delší dobu na správném místě. Měňte obvaz ráno a před spaním. Jak se rána začne léčit, lze postupně měnit obvaz jednou denně, místo dvakrát.

Nicméně, pokud máte velmi hlubokou ránu nebo pokud vaše rána vykazuje zjevné známky infekce, měli byste co nejdříve požádat o radu lékaře. Lékař může také schválit váš "medový přístup". V některých případech však může být nutné navíc použít k medu antibiotika, léky nebo speciální mastičku.

Povídá stará babka u lékaře: Pane doktore, tak jsem si na vás zvykla. Kdo mě bude ošetřovat, až umřete? ♦ Dědeček se rozhodl zhubnout a začal cvičit. Upažit, připazit, upažit. Po půl hodině se ho babička ptá: Tak co, kolik jsi už shodil? - Dvě vázy ♦ Ty, Máňo, mi je tak špatně po tom včerejšku, já nepůjdu zítra ani do práce – Tak jim zavolej, že nemůžeš přijít, žes umřel ♦ Miláčku, běž se podívat, jestli jdou blinkry – Jo, teď jdou, teď nejdou, teď zase jdou, a zase nejdou. Jdou bohužel přerušované.

Vešel jsem do lékárny, uviděl ceny a vrátil se domů. Lepší bude umřít. Pak jsem viděl ceny v pohřebnictví a vrátil se do lékárny.

